

L'ESTRANY SEGREST DEL GRAN EMPRESARI

«Operació Pascual Hermanos»

Només conèixer la notícia de l'alliberament i el ràpid segrest de Josep Maria Pascual, tots els mitjans de comunicació han volgut buscar les cares ocultes d'un estrany cas que les declaracions contradictòries de la víctima han complicat encara més.

A. Robles i J. Castelló

Josep Maria Pasqual, l'empresari valencià segrestat dimecres dia 16 passat, i alliberat en les primeres hores de diumenge 20, després de pagar un rescat de 300 milions de pessetes, import quasi gestionat per ell mateix des del captiveri, en baralla-regateig amb els seus segrestadors, no diu tota la veritat sobre les circumstàncies que volten aquesta història.

Encara que en la reunió de premsa que va oferir als mitjans de comunicació dimarts, dia 22, declarava no tenir por a les represàlies —«Em pense que no tornaran a per mi... Seria del tot absurd»—, el fet cert és que no s'ha cansat de repetir que una de les condicions imposades pels segrestadors, per deixar-lo viu, era no reconèixer-los. «Si ens veus, ets home mort».

Les amenaces podrien haver fet efecte, i Josep Maria Pasqual estaria intentant ocultar part de la informació que, en realitat, coneix i que podria contribuir decisivament a aclarir tot l'afer. L'hermetisme del seu cercle familiar, les contradiccions en què ha caigut reiteradament i les dades filtrades des de fonts policials, que insinuen una afirmació distinta a la facilitada a la premsa, han contribuït a enfosquir tot aquest estrany segrest.

Un segrest que ha provocat més moviment en els medis periodístics valencians que qualsevol altra notícia durant el que duem d'any. En pocs dies, s'han succeït les versions entre els distints rolgles. Hi ha hipòtesis periodístiques que parlen de la possibilitat d'emblanquir diners negres, d'un ajust de comptes provocat per les desavinences entre Josep Maria i els seus dos germans, i, finalment, la més plausible, una acció de delinqüents comuns, assabentats perfectament de la situació del *holding* Pascual Hermanos, SA, i dels moviments de Josep Maria, amb ajuda interior o sense. Aquest fet explicaria les investigacions policials entre els cercles pròxims a l'empresari.

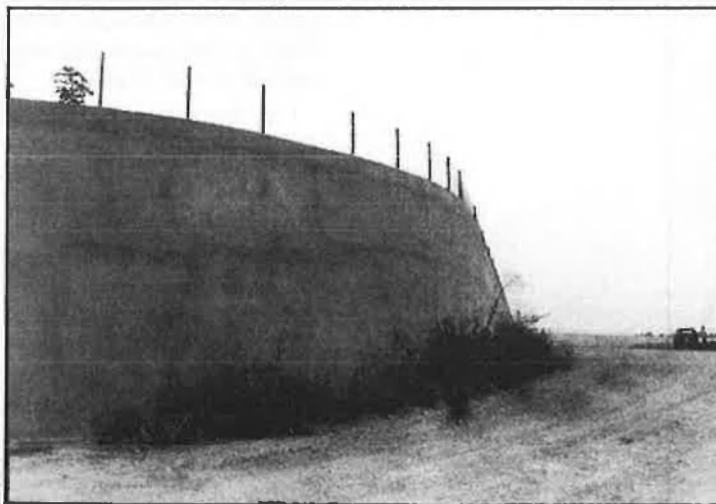
Va ser, però, la premsa de Madrid qui s'apuntà el primer gol, quan, diumenge, dia 20, al mateix temps que l'industrial era posat en llibertat, eixien als quioscos anunciant-ne la desaparició. Fins dilluns, els rotatius valencians no trauien en primera plana una notícia que la rapidesa dels fets els havia furat. Mentrestant, la Delegació del govern central a València feia públiques dues notes contradictòries —en la primera només es parlava de «desaparició», perquè la família els havia assegurat, després d'alguns dies de col·laboració, que ells negarien els fets. Curiosament, si *Ya* i *Diario 16* van re-

collir l'exclusiva va ser per una filtració policial, segurament provinent de la mateixa capital de l'estat.

Contradiccions públiques

De les declaracions públiques fetes per Josep Maria Pascual es dedueix que «molt poques persones» coneixien amb total precisió el seu desig de quedar-se a dormir a València la nit en què es produí el segrest. L'empresari havia passat tot l'estiu al seu xalet —La Quintana—, situat al Vedat de Torrent, prop de la capital. Tot i que aquesta finca compta amb unes mesures de seguretat consistents, a València l'industrial decidí aquella nit tornar «passejant i prenent l'aire» a un pis desprotegit. Una teoria que només s'explica quan medis policials ens informen de l'escassa protecció i les poc consistents mesures de seguretat personal que volten la família d'industrials. Dues anècdotes: Josep Maria «despista» possibles seguidors cada dia canviant la ruta que el duu a València de tant en tant, i els seus germans baixen tots sols a comprar la premsa en la mateixa capital.

Entre el cercle reduït de persones que coneixien el «desig» de Josep Maria Pascual hi havia les persones amb qui va sopar aquella nit a la marisqueria Civera: Isidoro Sánchez, un alt directiu de l'empresa Pascual Hermanos,

IKONO

Dalt, l'empresari en la conferència de premsa. Baix, tres imatges de la «La Quintena», tota una fortalesa, i una del pis de Cronista Carreres.

SA; Daniel Serret, director d'una cadena de supermercats a França, i Francisco Bo, delegat de la firma a Lió.

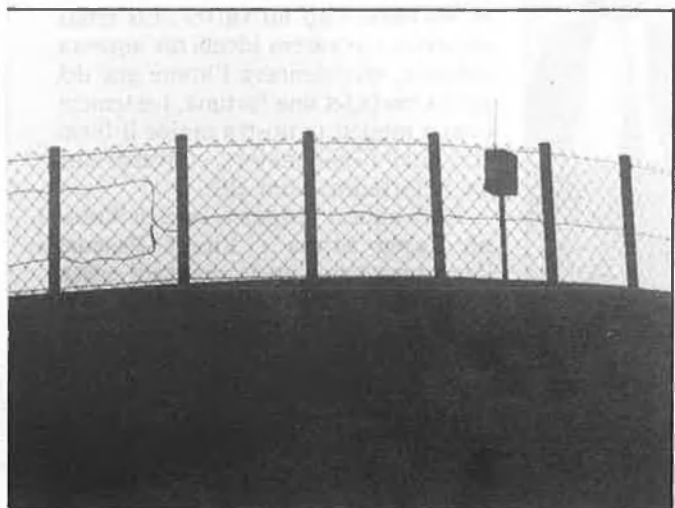
En els dos últims mesos —convé repetir-ho— l'industrial no havia deixat d'anar a dormir a Torrent ni una sola nit. L'actuació dels segrestadors la nit de dijous, per tant, ha provocat les teories més *poirotianes*, i només es pot explicar des de dues posicions: o bé als assaltants havien previst qualsevol eventualitat, és a dir, havien contemplat totes les possibilitats de moviment de la víctima, fet que induiria a pensar en una àmplia xarxa de persones implicades o en una actuació alta-

ment fortuïta; o bé algú que coneixia els plans de l'empresari s'encarregà prèviament de comunicar-los-els.

Aquesta darrera possibilitat, que no es pot descartar, ja que la policia ha anunciat que ha obert una línia d'investigació sobre la vida privada i familiar de l'empresari, és la que més literatura ha fet saltar en les pàgines de la premsa local. Sobretot, si considerem que Josep Maria Pascual ha oferit ja dues o tres versions distintes sobre el moment i les circumstàncies que acompanyaren el segrest. En la primera entrevista, concedida a un diari local dilluns de la setmana passada, ell mateix

es prenia la molèstia de deduir el perquè de les accions, algunes increïbles o injustificables, dels assaltants.

El segrest en el pis de l'empresari, al carrer del Cronista Carreres, suposava bona cosa d'inconvenients per als assaltants. Podien ser sorpresos per un veí. La víctima els hagué de veure forçosament, si la van segrestar com ell diu. Damunt, la utilització d'un cotxe de Josep Maria Pascual i el fet d'emprar el garatge privat de l'industrial, no revelen, com aquest remarca, una marca «accent professional», sinó decisions preses en aquell moment i, en conseqüència, perilloses.

IKONO

Josep Maria Pascual insisteix que els segrestadors «ja deuen ser ben lluny».

Mentre tot de periodistes s'han encabotat a mostrar una pila de contradiccions en la versió d'aquest primer moment, és possible que l'acció s'esdevinguera de qualsevol altra manera. Així ho demostren les múltiples contradiccions. Josep Maria Pascual no diu *tota* la veritat. I ha canviat la versió en cada declaració. Però, en aquest primer moment, potser això no és tan important, i tot es justifica només per la por. Si l'industrial va veure les cares dels segrestadors, la literatura que ha estat capaç de produir per evitar de contar-ho és una anècdota més en tot l'estrany afer.

J. M. PASCUAL, DEL NO RES A LA FORTUNA: «NINGÚ NO APOSTAVA UN DURO PER ELL»

Família Pascual, fil per randa

Coneguts a Pego com «els randeros», ningú no hauria augurat, fa quaranta anys, un futur tan brillant a la família de Josep Maria Pascual. Però el «happy end» és ja una realitat, encara que enterbolida pel misteri d'un segrest amb nombroses contradiccions.

Remei Blasco

Josep Maria Pascual és, d'ençà que es va tenir notícia del seu segrest i de l'alliberament posterior, el punt de mira de tots els mitjans de comunicació. Malgrat ser el president de l'em-

Això explicaria que no arribara a veure la cara d'uns assaltadors que el van amenaçar amb armes distintes segons cada declaració, pública o no, que accediren al seu garatge i fugiren amb el seu cotxe amb ell cloroformat (!). Amb les teories de Josep Maria Pascual sobre el cloroform que li van aplicar per adormir-lo i ficar-lo en el maleter del seu cotxe la ciència mèdica tremola.

Si de veritat, com ho sembla, la por i no una altra causa han deformat els fets, les altres versions, on es parla de conxorxa familiar, xantatge o el que siga, podrien trobar més sentit en unes altres contradiccions i en la mateixa resolució, rapidíssima, del cas. La família demanà, el mateix dijous de matí, ajuda a la policia, a través d'Eugenio Burriel, delegat del govern central i governador civil, però dissabte, en el moment del lliurament dels diners, van ser taxatius: bloqueig total. Malgrat que Burriel insistí que no responia de la vida de l'industrial si no acceptaven l'actuació policial, el tancament va ser total. El mateix industrial participà en les discussions sobre el rescat. Igualment, Josep Maria Pascual vol «en l'estranger» els seus segrestadors. Finalment, els assaltants utilitzaren de nou, per alliberar-lo, el mateix cotxe que li havien furat dijous, ben fixat per la policia. La por podria contestar molts interrogants. Però potser la literatura, en aquest cas, ens mostrarà alguna sorpresa final. □

presa més important d'Europa en la comercialització de fruites i hortalisses, mai no havia estat objecte de tantes especulacions periodístiques d'una història atípica, estranya, d'una desaparició-segrest que ha motivat diferents interpretacions per part de família, fonts policials i mitjans de comunicació.

Biografia original

Al carrer del capità Cendra, número 16, de Pego —a la Marina Alta—, naixia, el 16 de novembre de 1928, **Josep Maria Pascual**, destinat a ser un dels empresaris més rellevants del país i, si és cert que tothom té el seu destí escrit, a ser, també, *star* d'una novel·la policíaca, l'argument de la qual no està massa definit a hores d'ara. Ara bé, si tenim en compte que **Josep Maria** ha estat un productor cinematogràfic, encara que d'escàs èxit comercial, no seria estrany que ens sorprenguera amb una pel·lícula de la seua pròpia vida, amb segrest inclòs, és clar.

Fill de **Ferran Pascual** i de **Dolors Pascual**, **Josep Maria** és el tercer de quatre germans i l'*alma mater* del *holding*. La família és catalogada, des de Pego, com de *mitja capeta*; per tant, ací naix també un element cinematogràfic. De la pobresa a l'opulència, de l'home pobre a l'home ric, tota una trama que ha donat molt de si en el món del cinema.

Optimista per naturalesa i amant dels negocis, l'objectiu de **Josep Maria Pascual** va ser, des de molt jove, arribar a la direcció d'una gran empresa. Tenia un model a seguir: **Antoni Mayans**, exportador de taronges de Gandia (per al qual treballava com a corredor el seu pare, **Ferran Pascual**) i que es va convertir en un dels empresaris més importants de la comarca de la Safor en els anys vint i trenta.

«El meu pare havia estat una persona poc ambiciosa, perquè havia tingut l'oportunitat d'associar-se amb **Antoni Mayans**, i no ho va fer. Els meus germans i jo vàrem idealitzar aquesta persona, representava l'home que del no res havia fet una fortuna, i el teníem com a model; la nostra major il·lusió era, quan fórem majors, convertir-nos en exportadors com ell».

Amb aquest propòsit, inicien **Antoni**, **Josep Maria** i **Vicent Pascual** l'aventura dels negocis; més tard serien coneguts com Pascual Hermanos, SA. El germà major, **Ferran Pascual**, va quedar fora de l'empresa perquè, segons un dels seus fills, «havia tingut un fracàs comercial en la compra-venda de cítrics i no va voler participar amb els altres germans. Va ser una decisió voluntària, però estava una mica res-

Josep Maria, amb Ferran i Vicent.